

VRZI
JO
VEN

Nicola Sanders

Vrzi jo ven

Zbirka KriMistično

Naslov izvirnika

Don't Let Her Stay

Copyright © Nicola Sanders, 2023

© za slovensko izdajo Založba Primus d. o. o., Brežice 2026

Vse pravice pridržane. Nobenega dela te knjige ni dovoljeno reproducirati ali prenašati v kakršni koli obliki ali s kakršnimi koli elektronskimi ali mehanskimi sredstvi, vključno s fotokopiranjem, snemanjem ali s kakršnim koli sistemom shranjevanja in priklica informacij, brez pisnega dovoljenja založnika, razen v primeru kratkih navedkov, vključenih v kritiške članke ali kritike.

Prevedla: Eva Žerjav

Lektorirala: Jana Lavtižar

Uredila: Kaja Regula

Oblikovanje: Janja Baznik

Slika na ovitku:

Izdala in založila: Založba Primus, d. o. o., Brežice, www.primus.si

Za založbo: Damjan Racman

Tisk: Primus digitalni tisk

Naklada: na zahtevo

Brežice, 2026

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.111(94)-31

SANDERS, Nicola

Vrzi jo ven : psihološki triler, ki ga ne morete odložiti, z osupljivim preobratom / Nicola Sanders ; [prevedla Eva Žerjav]. - Brežice : Primus, 2026. - (Zbirka KriMistično)

Prevod dela: Don't let her stay

ISBN 978-961-7263-13-8

COBISS.SI-ID 263016451

NICOLA SANDERS

VRZI JO VEN

Psihološki triler,
ki ga ne boste mogli odložiti,
z osupljivim preobratom

PRIMUS
izbrane knjige

PROLOG

»Ne zbudi se. Prosim, ne zbudi se.«

Kadar sem kdaj prej svojo štirimesečno dojenčico prosila, naj zaspi – ali naj se ne zbudi –, ni nikoli delovalo. Bog ve, da sem poskušala. In ne vem, zakaj tokrat mislim, da bo drugače.

Toda ne preostane mi drugega, kot da jo prosim.

K sebi jo stiskam tako močno, da moram nenehno preverjati, ali je nisem poškodovala. Začutim, da se premakne, kar je jasno znamenje, da se prebuja. Če se bo zbudila, bo zajokala, saj vedno zajoče.

In če bo zajokala, bova umrli.

Delam vse, kar morem, da bi naju živi spravila od tod. Čisto blizu sem že. Pri vhodnih vratih. Odprem jih in se, kolikor morem tiho in hitro, izmuznem ven.

Zunaj je tema. Tako tiho je, da me izdaja celo pesek, ki mi škrtja pod stopali. Toda zdaj ne smem upočasniti. Samo nekaj sekund imava. Stečem k range roverju, počepnem zraven zadnjega kolesa in s prsti tipam za rezervnim ključem, ki ga hranim tam. Ko pritisnem tipko, avtomobilske luči utripnejo in zasliši se pisk, ki se mi zdi glasen kot trobenta. Obstanem in z razbijajočim srcem poslušam. Nič. Odprem vrata in v

avtomobilu se prižge lučka. Hlastno iztegnem roko in jo ugasnem. Brkljam po otroškem sedežu in pripenjam Evie. Oči se ji odprejo kot plastični punčki.

Nato odpre usta. Široko.

»Prosim, ne jokaj, Evie. Prosim, ljubica, prosim, ne jokaj.«
Zadržujem dih.

Evie zazeha.

Narahlo zaprem vrata, a se tako tresem, da mi ključ zdrsne iz roke. Spustim se na tla in v temi tipam za njim.

Prosim, ne jokaj. Prosim, ne jokaj. Pod prsti zatipam plastični kvadrateg.

Hvala bogu. Imam ga. Dvignem se, ravno ko v oknu zgoraj zasveti luč in osvetli avtomobil.

Ne morem si pomagati. Obrnem se in pogledam proti hiši, čeprav me to stane sekundo, ki je ne smem izgubiti. Svetloba prihaja iz otroške sobe. To je edina prižgana luč v hiši.

Z dlanjo si pokrijem usta, ko stopi pred okno, pritisne obe dlani na steklo in se za njo dvigne temen dim.

Spogledava se.

Obrnem se stran, zaklenem v avto in speljem.

PRVO POGLAVJE

Tri tedne prej

Oscar leno zalaja in zaslišim, da je kombi zapeljal na pesek. Lajež je samo bahanje. Oba veva, da bi vsiljivcu dovolil vstopiti, mu pomahal z repom in mu šape položil na prsi. Stari labradorec karamelne barve ima rad vse ljudi in vse stvari, celo sosedovo mačko.

Odmaknem se od otroške posteljice in stopim k oknu. Pismonoša je. Po stopnicah zakoraka k vhodnim vratom in čez nekaj sekund zaslišim žvenket lopute na vratih. Pri vratih ograje je sicer nabiralnik, ampak kadar sem doma sama – to pa je večino dni –, puščam ograjo odprto. Tako se počutim manj osamljeno, saj vem, da se lahko kdor koli pripelje do hiše, ne da bi moral pozvoniti na domofon. Richard se s tem ne strinja. Pravi, da ni varno, ampak jaz ob tem samo zavijem z očmi. Smo v očarljivi, a nekoliko zaspani vasici in ta prekrasni podeželski dom je kot trdnjava. Ko sva se vselila, je Richarda tako skrbelo za naju z Evie, da je dal na vsa okna vgraditi ključavnice.

Pogledam punčko, ki spi v posteljici, razkrečena kot morska zvezda, jo pokrijem z odejo in poljubim na mehko rožnato lice. Niti trzne ne. Če bi mi nekdo še pred enim letom rekel, da bo prihod pismonoše zame najbolj razburljiva stvar v *celem dnevu*, bi se mu smejala. Ko pa zdaj hitim po stopnicah navzdol, me obhaja rahlo vznemirjenje ob pričakovanju, da bo med vsemi pismi in položnicami, naslovljenimi na Richarda, morda tudi kaj zame. Mogoče revija? Zadnja številka revije *Dom in vrt*? Tudi temu bi se pred enim letom smejala. Zdaj se ne več. Dobro uro, morda celo dve, sem sposobna sedeti v gugalniku v otroški sobi in listati strani z modnimi kopalnicami in podeželskimi zimskimi vrtovi – morda se bova po prenovi kuhinje lotila še tega. Le da glede prenove kuhinje nisva ukrenila še ničesar. Fotografije, ki sem jih izrezala, z zavihanimi kotički še vedno visijo na magnetni tabli; za ta projekt sem jo postavila v prazno sobo, ki sem si jo določila za pisarno. Richard ima delovni kabinet spodaj, velik prostor z ogromno hrastovo mizo, policami čez celotno zadnjo steno in balkonskimi vrati, ki se odpirajo na teraso. Kabinet uporablja redko. Delo nerad nosi domov.

Moja pisarna je manj veličastna; v njej sta samo miza in predalnik, v katerem imam shranjene osebne dokumente. Okrasila sem jo z lepimi tapetami in našemu vrtnarju Simonu naročila, naj na steno obesi veliko magnetno tablo, saj Richard ne bi vedel niti tega, s katero stranjo kladiva mora zabiti žebelj.

Takrat sem imela za to hišo velike načrte. Bila sem noseča, ni mi bilo več slabo in hormoni, ki so se pretakali po meni, so me navdajali z blaženo srečo. Trapa sem še vedno verjela, da bom imela energijo, da vse to izpeljem, in da bo materinstvo mala malica. Edina težava je v tem, da moja dojenčica ne

spi. Hočem reči, saj spi. Ponoči kakšnih petdesetmilijonkrat zadrema, medtem pa se zbuja in joka, dokler ne dobi jesti. Trenutno je kruta resnica ta, da sem kakšno jutro tako utrujena, da si ne morem niti las umiti.

Z Oscarjem ob strani se sklonim in poberem pošto. Prelistam kup in zavzdihnem. Očitno si bom morala poiskati nekaj drugega za kratkočasenje, saj danes zame ni nobene pošiljke.

Sveženj pošte odložim na mizico ob steni. Vse sem lično razporedila po velikosti – *Investitorsko kroniko* spodaj, položnice in manjša pisma na vrhu. Zraven je veliko pismo iz Amsterdama, za katero domnevam, da je povezano s konferenco, ki se je bo Richard udeležil čez tri tedne. Vtaknem jo na dno kupa. Na tla pade pismo. Poberem ga in obrnem. Kot vsa druga je naslovljeno na Richarda, ampak to je napisano na roko in iz pisave je dokaj jasno razvidno, da mu je pisala ženska. Obrnem ovojnico, vendar ni naslova pošiljatelja in nikjer ne piše, od kod je prišla. Takoj pomislim, da je od Isabelle, prelepe Isabelle, Richardove nekdanje zaročenke. Vem, da sta ostala v stiku, čeprav se mi ne sanja, zakaj bi mu poslala ročno napisano pismo. Morda ga vabi na kak dogodek. S posebnim vabilom. Na poseben dogodek. Samo zanj. Brez spremljevalke, prosim.

Nenadoma me začne grozno zanimati. Obračam ga med prsti. Razmišljam, da bi ga odprla s pomočjo starega trika s paro, čeprav sumim, da ne deluje več.

Ob pišu hladnega vetra poskočim.

»Dober dan, gospa A.«

»Roxanne!« Zasmejem se in si pritisnem ovojnico na prsi.

»Kako si me prestrašila. Je že toliko ura?«

Kolo nasloni na fasado hiše, vstopi in zapre vhodna vrata.

»Oprostite, da sem vas prestrašila,« reče in odkrije kapuco jakne. »Morala bi pozvoniti na zvonec. Mislila sem, da ste zgoraj pri Evie.«

Odmahnem z roko. »Evie trdno spi. Vsaj že petnajst minut. Mislim, da je to rekord. Pregledovala sem pošto.«

»Dobro, no, potem bom pa kar začela, gospa A.«

Že petdesetkrat sem jo prosila, naj me kliče Joanne, vendar me ne. Nikoli. Zanja sem vedno gospa A., čeprav je po mojem stara okrog petindvajset, morda osemindvajset let, torej sem samo približno pet let starejša od nje.

Jakno obesi v garderobo za plašče, ki je majhna soba zraven hodnika, kjer hranimo dežnike, dežne plašče, gumijaste škornje in podobno. Skozi dvojna vrata, ki vodijo v veliko kuhinjo, zakoraka naravnost proti shrambi po voziček s pripomočki za čiščenje. Jaz stopam tik za njo.

»Bi popila čaj, preden začneš?« To jo vprašam vsakič in najpogosteje odkloni. Najbrž misli, da mi nagaja spomin. Ali pa da slabo slišim.

»Ne, hvala,« odvrne. »Lotila se bom dela.«

»Razmišljam, da bi kupila kolo,« bleknem, še preden ji uspe oditi. To ni res. Le kaj bi počela z njim? Pripela otroško posteljico na zadnje kolo? Toda na smrt rada bi se z nekom pogovarjala. Zdi se mi, kot da se že več dni nisem pogovarjala z nikomer, čeprav to ni čisto res. Včasih govorim s Simonom, vendar je še vedno zima, tako da trenutno ne preživlja veliko časa tukaj. Pride samo enkrat ali dvakrat na teden, predvsem da počisti okolico hiše in jo pripravlja na pomlad. Vsak večer se seveda pogovarjam z Richardom, ampak on ima dolg delovnik in zadnje čase ne prihaja domov dovolj zgodaj, da bi večerjala skupaj. V lasti ima butično investicijsko banko

in skupaj z vodstvenim sodelavcem razvijata nov produkt, nekakšen velik nov finančni portfelj. Poskušal mi je razložiti, vendar nisem razumela niti besedice. Krivdo za to sem naprtila poporodni možganski megli.

»Kaj misliš, kakšnega naj kupim?« vprašam Roxanne.

Skomigne z rameni. »V Chertseyju je kolesarska trgovina. Tam vprašajte.«

Prikimam. »Ja. Dober predlog.« Poslušam, ali se Evie oglašja, in zadovoljna s tišino vzamem v roke kotliček ter ga dvignem proti Roxanne. »Si prepričana?«

»Sem,« odvrne.

»Prav!« Čajno vrečko poprove mete potopim v skodelico in se s hrbtom naslonim na pult. Gledam, kako nabira pripomočke za čiščenje. Poskušam se spomniti, kaj bi še lahko rekla, vendar so moji možgani kot iz stiropora.

Včasih se sprašujem, kaj sva vendar mislila, da sva se vselila v tako veliko hišo kilometre ven iz mesta. Vem, da imam srečo, ker živim v tem čudovitem domu. Ima šest spalnic, pet kopalnic, sprejemnico *in* salon, čudovite razglede, klet, v kateri ima Richard spravljena svoja najdragocenejša vina in za katero grozi, da jo bo predelal v domači kino ali nekaj takega, velikansko kuhinjo in shrambo, večjo od stanovanja, v katerem sem živela, ko sem bila še v Londonu. Vse, kar si želim, je sedeti v kuhinji z Evie v naročju, piti čaj in klepetati z Roxanne. Včasih z Evie v naročju hodim za njo po hiši, medtem ko dela, da bi se vendarle lahko s kom pogovarjala.

Roxane si v ušesa vtakne slušalke in pritisne na zaslon telefona. Prisilim se, da ne bi zavzdihnila. »Pustila te bom delati,« rečem, čeprav me ne sliši. Vrelo vodo nalijem na čajno vrečko in se s skodelico vrnem na hodnik.

DRUGO POGLAVJE

Z Richardom živiva v tej hiši, odkar sem bila noseča z Evie. To je najin dom za zmeraj. Takrat sem že nehala zavračati odvisnost od Richardovega denarja, vsaj pri nakupu hiše. Na začetku iskanja sem se vsakič, ko me je peljal na ogled nepremičnine, mrščila ob ceni. Moj prihodek ni bil niti približno dovolj visok, da bi si lahko privoščila hipoteko, kakršno je imel očitno v mislih on. Pa tiste hiše sploh niso bile tako imenitne kot ta, ki sva jo na koncu kupila.

»Ne delaj si skrbi glede denarja, Joanne. Poiščiva pravi dom za naju. Naj bo to moje darilo tebi,« je rekel in me poljubil na vrh glave.

Še vedno se spomnim dne, ko sva si prvič ogledala to posest. Nisem mogla verjeti svojim očem. Richard je bil naravnost navdušen. Bi to res lahko postalo najino? Poskušala sem si zamišljati, kako bi tukaj živela, in medtem strmela v vsak prostor, vsak venec na steni, vsako okno. Pogovarjala sva se o zabavah, ki jih bova prirejala, občudovala urejene cvetoče vrtove in si zamišljala, kako se bodo najini otroci – in labradorec – igrali na zelenici. Takoj sva se strinjala, da je zgornja

soba z razgledom na vrtnice idealna za otroško sobo. Kuhinja je bila nekoliko staromodna in Richardu sem vznemirjeno razlagala, da bi jo lahko posodobila. Rekla sem, da bo to moj osebni projekt.

Toda zdaj se to ne odvija po mojih načrtih. Sprejeti ne morem niti preproste odločitve glede pultov ali vrat omaric, pa bi pričakovali, da se spoznam na te zadeve, saj sem bila nepremičninska posrednica. Videla sem veliko, res veliko kuhinj in vem, kakšni razporedi so učinkoviti, kaj se prodaja, kaj je lepo.

Oziroma sem to vedela nekoč. Zadnje čase sem postavljala Roxanne vprašanja, kot je: »Misliš, da je to dobra pečica?« Ali pa: »Kakšen je zdaj lep kuhinjski slog? Zloščen beton? Kaj pa podeželski slog? Čakaj, ali pa tale. Bela, visoki sijaj. Ti je všeč bela, visoki sijaj?« Z rahlo privzdignjenimi obrvmi me je pogledala ter odgovorila: »Ne vem, gospa A. Odločitev je vaša.«

To je bilo seveda prej, preden je začela nositi slušalke.

Richarda sem spoznala v Chelmsfordu, ko je z Isabello prišel v nepremičninsko agencijo, v kateri sem delala. Sama sem se nekaj let prej preselila tja s takratnim fantom Marcom, ki je dobil službo vodje v podjetju za razvoj računalniške strojne opreme. Ko sva se razšla, se je Marco preselil nazaj v London, jaz pa sem predvsem zaradi svoje pasivnosti ostala tam.

Richard in Isabella sta se zanimala za hišo v georgijanskem slogu, ki smo jo imeli v ponudbi. Nepremičnine nisem razkazovala jaz. Zanj je bil določen moj sodelavec Anthony – malce sem bila zatreskana vanj, ampak to je že druga zgodba –, in ker

je bil tisti dan odsoten, sem se ponudila, da jima jo razkažem.

Hiša je bila prekrasna, imela je lepo razporejene sobe in velike odprte kamine, visoke strope, zgrajena pa je bila na zemljišču, ki je obsegalo skoraj en hektar in na katerem je bilo celo jezero. *Tista* hiša naj bi bila njun dom za zmeraj. Njegov in Isabellin.

Dobro se je spomnim. Bila je stara nekaj čez štirideset, lepa in visoka, valoviti lasje so ji obkrožali prelep obraz. Ljubek nasmeh. Minilo je nekaj dni in Richard me je poklical. Še enkrat si je hotel ogledati hišo. Dogovorila sva se za termin, ampak tisti dan je Isabella zamujala, zato sva šla sama še enkrat skozi vse. Želel si je ogledati klet. Jaz ne maram kleti in drugih temnih krajev, kar je v mojem poslu lahko problem. Ampak hotela sem opraviti svoje delo, zato sem samo pogoltnila slino in rekla, da lahko. Odšla sva dol in sunek vetra je zaloputnil vrata. Richard jih je poskusil odpreti, vendar so se zataknila. Začela sem se tresti. Noge so se mi spremenile v žolco.

»Ste v redu, Joanne?«

»Ja,« sem se zlagala in se z glavo naslonila na vlažno steno, da sem se podprla.

»Ne skrbite. Vsak hip bova zunaj.« Izvlekel je mobilni telefon in seveda tam ni bilo signala.

Začela sem hiperventilirati.

»Nič naj vas ne skrbi, Joanne. Velja? Vidite okno tamle zgoraj? Skozenj bom splezal, se vrnil v hišo in odprl vrata.«

»Skozi *tisto* okno?« sem dahnila. Sploh ni bilo okno, temveč zgolj reža. Nekaj manjkajočih opek. Skozi *tisto* se že ne bo mogel zriniti.

»Zaupajte mi. Vse bo v redu.«

»Prav,« sem zašepetala z veliko težavo.

Slekel si je elegantni suknjič in ga skrbno zložil na prazen zaboj. Zavihal si je srajčne rokave, si razrahljal kravato in si šel s prsti skozi lase. In čeprav sem bila na robu paničnega napada, sem se ob pogledu nanj – z rahlo zamaknjenimi očali z debelim robom, temnimi, valovitimi lasmi in zdaj postrani kravato – nasmehnila. Videti je bil kot Clark Kent. Oziroma tak, kot bi bil Clark Kent, če bi mu dovolili, da se postara do petdesetega leta.

Skupaj je nanosil še tri prazne zaboje – hvala bogu, da so sploh bili tam – in iz njih sestavil nekakšne stopnice. »Se smem prijeti za vašo ramo? Za oporo?« je vprašal.

»Ja, oprostite.« Stopila sem zraven njega, vendar sem se morala z eno roko opreti na steno, da sem se obdržala pokonci. Črne pike so mi poplesavale pred očmi, medtem ko se je on nekako vzpenjal po zabojih.

Njegovo lezenje skozi odprtino je bilo videti strašno nerodno. Če me ne bi bilo tako strah, bi se mi zdelo smešno. Toda jaz sem se spraševala, kaj bo, če se zagozdi. Kaj če tam umre? Zagozden v tisti mali okenski odprtini? Potem so njegove noge izginile in to mi je sprožilo nov naval panike.

»Saj ne boste pobegnili in me pustili tukaj, kajne?« sem živčno zavpila.

Glavo je pomolil nazaj noter. »Za nič na svetu,« je zasopihal. »Tako se vrnem.«

In potem je izginil.

Počepnila sem in glava mi je omahnila med kolena. Razmišljala sem, kaj bom storila, če se ne vrne, in ugotovila, da ne morem storiti ničesar. Prav ničesar. Preprosto umrla bom tukaj, sama. Gnijoče okostje v kleti.